

Profeterna – när allt ligger i spillror

Profeterna hade ett innovativt och djärvt språk, här fanns inget sövande ”kyrkspråk”. Men trots att de satsade allt nådde de inte fram till sitt folk. Förnekelsen och fruktbarhetsgudarnas attraktion var för stark. När profeterna tystnar börjar ett ännu kraftfullare språk ljuda – verklighetens och konsekvenserna. Det sista sammanbitna motståndet kan inte rädda Sydriken, Jerusalem och Salomos stolta tempel. När Jerusalem intas av babylonierna, staden brinner och röken från templet bolmar upp mot skyn, då brister förnekelsens tjocka pansar. De som är kvar efter deportationen stämmer upp sorgens sånger vid tempelruinerna (Klagovisorna).

Men slutet är inte slutet. När tiden är inne sätter Gud in sina stormfåglar profeterna, som alltid tycks lyfta i motvind. Profeterna före exilen hade aviserat de främmande härarnas ankomst långt före de dök upp vid horisonten. Exilens profeter skildrar visionen om ett nytt exodus för ett folk som sjunkit ned i djupaste sorg och förtvivlan – deras dröm om en framtid på älskad fädernejord hade definitivt slocknat. Då tecknar profeterna en storslagen vision om hur Exodusguden går i spetsen för sitt folk på väg hem genom öknen. De som är kvar i Jerusalem uppmanas bestiga Sions berg för att hälsa dem välkomna.

Det kom en tid när även profeterna började tvivla på sitt folks förmåga till omvändelse och verklig förändring. Ändå slocknar inte hoppets glöd i deras pupiller. De anar en säregen gestalt komma i fjärran som kan läka de djupa såren och ge dem ny kraft – *Herrens lidande tjänare* (Jesajaboken 53). Med de bilder de gav oss var det inte svårt att känna igen honom när han kom.